

Hồi Thứ Tám Mười Sáu

ĐƯỜNG TIÊN SINH TIẾN CỬ NỮ ANH HÙNG

Thượng Quan Kỳ dẫn hai người vào đến cửa thư viện. Chàng khẽ bảo:

– Đường tiên sinh ở trong này.

Tả Hữu nhị đồng để ý nhìn kỹ thì cửa viện đóng chặt. Trừ ánh sáng lọt ra ngoài, không còn nhìn thấy gì bên trong nữa. Hai gã nhíu lông mày hỏi:

– Thế này thì sao chúng thực được có tiên sinh ở bên trong?

Thượng Quan Kỳ ngậm vận chân khí, lách tay vào khe cửa nâng mạnh lên cho hở ra một chút rồi nói:

– Xin hai vị ngó vào dưới bàn tay tại hạ đây!

Tả Hữu nhị đồng nhòm qua quả thấy Đường Toàn ở bên trong đang cúi đầu trước án hí hoáy viết rất lẹ. Trên án để sách vở bừa bãi, cùng với giấy má chi chít những chữ số.

Tả đồng Trương Phương thở phào một cái lùi lại hai bước chấp tay xá Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin lỗi các hạ.

Thượng Quan Kỳ tùm tùm cười nói:

– Chính tại hạ cũng có điều thất lễ, đâu dám trách nhị vị.

Tả đồng Trương Phương lùi lại thêm mấy bước nữa rồi nói:

– Chúng ta vì nghĩa khí mà xảy ra cuộc tranh đấu. Tại hạ quá lo cho cuộc an nguy của Đường tiên sinh. Bây giờ thấy tiên sinh vẫn được vô sự. Vậy chúng ta chả còn điều gì xích mích nữa.

Hữu đồng cũng từ từ cất lưỡi đao trủy thủ vào trong túi da, nói:

– Anh em tại hạ vừa rồi mạo phạm quá nhiều xin các hạ đừng để tâm.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Không dám! Tại hạ được nghe danh hai vị đã lâu.

Cuộc gặp gỡ vừa rồi, tại hạ mới biết thanh danh của hai vị quả đã không ngoa.

Giữa lúc ấy, đột nhiên một tiếng hú rất dài vọng lại.

Tả Hữu nhị đồng vừa nghe đã thất sắc, vội chấp tay đồng thanh nói:

– Để hôm khác chúng tôi sẽ đến tạ tội.

Nói xong lật đật trở gót chạy ngay.

Thượng Quan Kỳ trông bóng sau lưng hai gã, thoáng cái đã mất hút, bất giác khen thầm: “Nhân tài Cùng Gia Bang quả nhiên danh bất hư truyền”.

Chợt thấy tiếng chân bước nhộn lên, Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn ra thì thấy Tuyết Mai tay cầm khăn lụa trắng, hấp tấp đi đến, nét mặt ra chiều khiếp sợ. Nàng cất tiếng hỏi:

– Công tử có cần buộc vết thương không?

Thượng Quan Kỳ không nỡ cự tuyệt, từ từ đưa chỗ tay bị thương ra nói:

– Cảm phiền cô nương buộc giúp cho.

Tuyết Mai mỉm cười nói:

– Được hầu hạ công tử, tiểu tỳ lấy làm vinh hạnh lắm.

Rồi nàng từ từ buộc vết thương lại một cách rất cẩn thận.

Thời giờ thấm thoát, Đường Toàn vào trong thư viện đã được mười ngày. Tả Hữu nhị đồng không thấy trở lại nữa. Bầu không khí vắng lặng tịch mịch bao phủ sơn trang.

Bốn ả nữ tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai dần dần trở lại thân thiện với Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ tuy trong lòng còn nhiều nghi vấn, nhưng chàng chuyên tâm trí ý vào việc hộ vệ cho Đường Toàn, nên đành chờ Đường tiên sinh xong việc ra khỏi viện rồi sẽ điều tra sau.

Trưa hôm ấy, Thượng Quan Kỳ đang ngồi tựa cửa thư viện, nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên thấy Tuyết

Mai lật đật chạy vào báo:

– Thưa công tử, ngoài sơn trang có người xin vào ra mắt.

Thượng Quan Kỳ đứng phắt dậy nói:

– Ai vậy?

Tuyết Mai đáp:

– Tiểu tỳ không biết.

Thượng Quan Kỳ sợ có kẻ dùng kế điệu hổ ly sơn, không dám bỏ đi. Chàng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Bọn họ có bao nhiêu người cả thảy?

Tuyết Mai đáp:

– Tiểu tỳ chưa coi kỹ, nhưng cũng biết đại khái là mười tám người.

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi:

– Hiện giờ bọn họ ở đâu?

Tuyết Mai đáp:

– Họ đứng chờ ngoài cổng sơn trang.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có Tả Hữu nhị đồng dẫn đường cho họ không?

Tuyết Mai đáp:

– Tiểu tỳ không thấy hai vị đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương ra bảo người đại diện vào đây, và nhớ chỉ cho một người vào thôi.

Tuyết Mai gật đầu vâng lời chạy đi ngay.

Thượng Quan Kỳ hồi hộp không biết là ai. Chàng băn khoăn lo lắng vì võ công Tả Hữu nhị đồng rất cao cường. Nếu cả hai gã liên hiệp ra tay thì có thể chống lại được với những tay cao thủ bậc nhất hiện nay. Thế mà không ngăn trở nỗi bọn này để họ xông vào sơn trang thì chắc là tay kinh địch ghê gớm lắm. Một là Tả Hữu nhị đồng bị họ dẫn dụ đi nơi khác rồi bị đánh mất mạng. Hai là người đến đây cũng là một nhân vật cao cấp Cùng Gia Bang.

Chàng còn đang suy nghĩ thì Tuyết Mai đã dẫn một người đứng tuổi mặc áo bào sắc tro sấp vào đến nơi. Chàng chú ý nhìn người này bất giác thộn mặt ra, vì chính là Âu Dương bang chúa.

Âu Dương Thống đầy mặt phong trần, có vẻ mỗi mệt, nước da xạm lại rất nhiều, người cũng gầy đi không ít. Hiển nhiên con người hùng tài đại lược, vùng vẫy giang hồ, vừa qua một cơn nguy khốn. Bang chúa chân bước nặng chịch đầy vẻ khấn trương.

Thượng Quan Kỳ vội ra nghênh tiếp, chấp tay xá dài nói:

– Thượng Quan Kỳ xin bái kiến Bang chúa.

Âu Dương Thống dừng bước cười hỏi:

– Không dám. Bệnh thế Đường tiên sinh có bớt chút nào không

Thượng Quan Kỳ thở dài đáp:

– Tiên sinh đang vận dụng chút hơi tàn...

Âu Dương Thống giật mình hỏi:

– Sao tiên sinh không nghỉ ngơi dưỡng bệnh.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tiên sinh biết mình chả còn ở dương thế được bao lâu nữa, nên không muốn lãng phí ít ngày giờ quý báu này.

Âu Dương Thống nói:

– Trời ơi! Tiên sinh hiện giờ ở đâu? Tại hạ muốn gặp tiên sinh một chút

được không?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Lúc đại ca tại hạ vào thư viện đã dặn đi dặn lại rằng bất luận là ai cũng không được đưa vào quá nhiều tiên sinh. Mong Bang chúa lượng cho.

Âu Dương Thống nói:

– Cùng Gia Bang vừa bị thua một trận tồi tệ. Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt bị tử thương rất nặng. Thế là tiên sinh khổ tâm trong mười năm trời gầy được cho Cùng Gia Bang một thực lực lớn lao đã bị bản tòa thất cơ làm tổn thương đến quá nửa. Bản tòa cần được gặp tiên sinh, một là để thỉnh giáo về cách cự địch, hai là để hỏi tiên sinh về kế hoạch phục hưng bản bang...

Âu Dương Thống lại thở dài nói tiếp:

– Hỡi ôi! Những ngày tiên sinh ở trong bang, tình thế vững vàng biết bao nhiêu. Ngờ đâu người vừa mới ly khai, Cùng Gia Bang tựa hồ tai điếc mắt đui, khắp nơi sa vào cạm bẫy Cổn Long Vương. May nhờ được bọn đệ tử trong Bang xả thân phấn đấu, đánh suốt bốn ngày bốn đêm, mới phá được vòng vây thoát ra, nhưng bị tổn thương nặng nề. Từ khi sáng lập Cùng Gia Bang đến giờ, thật chưa bao giờ bị thất bại chua cay như lần này.

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày hỏi:

– Tình thế bây giờ ra sao và Cổn Long Vương hiện ở đâu?

Âu Dương Thống nói:

– Thật là một cuộc ác chiến cực kỳ khốc liệt. Cổn Long Vương đặt cạm bẫy khắp nơi. Tứ Thập Bát Kiệt hết sức phấn đấu mười hai giờ liền, không được lúc nào xả hơi. Tám người nhọc mệt quá, chết ngay trong trận, mười hai gã bị trọng thương. Bát Anh bị tử thương một nửa. Quan Tam Thắng phải chặt một tay, Phí Công Lượng bị chưởng lực Cổn Long Vương làm rung động đến nội phủ. Tổng cộng Cùng Gia Bang bị chết bốn mươi tám người, bị thương cả nặng lẫn nhẹ có đến trăm người. Trận đánh này làm thương tổn rất lớn đến nguyên khí Cùng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ nhớ lại trước khi Đường Toàn vào thư viện đã nói với mình: “Cùng Gia Bang khó lòng thoát khỏi một trường kiếp vận nặng nề”. Tay hùng tài đại lược như Âu Dương Thống, khó lòng chống nổi với Cổn Long Vương thâm độc tàn nhẫn và quỷ quyệt, chàng bất giác thở dài nói:

– Hỡi ôi! Đại ca lại đã đoán việc này từ trước.

Âu Dương Thống giật mình rồi thở dài nói:

– Đường tiên sinh quả có tài liệu định như thần!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bang chúa tuy có việc khẩn cấp như lửa đốt đầu, song tại hạ e rằng không

có cách nào để gặp mặt tiên sinh được.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói:

– Việc này có quan hệ đến sự tồn vong của bản bang. Thượng Quan huynh thử nghĩ xem có kế gì cho tại hạ được gặp Đường tiên sinh một chút chẳng?

Thượng Quan Kỳ lấy làm khó nghĩ, vội đáp:

– Lời Bang Chúa thật là trân trọng. Đại ca tại hạ là người Cùng Gia Bang, đâu dám trái lệnh Bang Chúa. Nhưng trước khi đại ca đóng cửa thư viện đã dặn lại không được để bất luận là ai vào quấy nhiễu.

Âu Dương Thống trầm ngâm không nói nữa, nét mặt lộ vẻ sầu khổ vô hạn.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy, không sao yên lòng được nhưng cũng không biết nói thế nào để an ủi Âu Dương Bang Chúa. Chàng đành quay đầu nhìn ra phía khác.

Bỗng thấy Âu Dương Thống lại thở dài nói:

– Nguyên khí Cùng Gia Bang tổn hại nặng nề, không còn cách nào để chống chọi với Cổn Long Vương được nữa. Tại hạ muốn tạm lánh, ẩn nhẫn không ra đánh nữa. Song Cổn Long Vương thừa thắng đuổi theo, y phái các tay cao thủ chia ra từng tốp truy kích người Cùng Gia Bang. Hiện tại hạ lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Không biết nên đem toàn lực quyết liều một trận hay là nên lưu tán vào chốn giang hồ rồi sau hãy tìm kế khôi phục, cần được tiên sinh chỉ thị cho.

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Việc này tại hạ không biết trả lời Bang chúa thế nào cho phải. Một đằng không dám trái lệnh đại ca, một đằng không thể không tuân lời Bang chúa.

Âu Dương Thống hỏi:

– Thượng Quan huynh có thể dẫn tại hạ vào tới bên ngoài thư viện được không?

Thượng Quan Kỳ biết rằng không thể từ chối được, đành đáp:

– Tại hạ đành vâng lời Bang chúa nhưng xin Bang chúa ưng thuận cho một điều.

Âu Dương Thống nói:

– Xin Thượng Quan huynh cứ nói ra.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước hết xin Bang chúa đừng quấy nhiễu đại ca...

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Bang chúa cùng đại ca tại hạ thuộc về công nghị có phận chúa tôi. Tại hạ cùng đại ca là chỗ tư tình, vâng lời ủy thác phải giữ lòng trung. Đó là một điểm xin Bang chúa lượng cho.

Âu Dương Thống nói:

– Thượng Quan huynh nói phải lắm. Tại hạ chưa được Thượng Quan huynh ứng thuận quyết không dám quấy nhiễu tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ trở gót nói:

– Tại hạ rất cảm kích, xin dẫn đường cho Bang chúa.

Hai người vào tới trước thư viện thì dừng bước lại.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca tại hạ ở trong này.

Chàng nghĩ thầm: “Nếu Âu Dương Thống sấn vào quấy nhiễu đại ca, ta phải ra sức ngăn trở. Dù có xảy ra cuộc chiến đấu cũng đành vậy”.

Bỗng thấy Âu Dương Thống vượt mô hôi trán đi thẳng vào cửa.

Thượng Quan Kỳ run lên gương hai tay ra chắn lại.

Song Âu Dương Thống cũng dừng bước. Ông nhìn vào thấy cánh cửa đóng chặt, tuyệt không nghe thấy gì cả.

Trước cảnh tịch mịch, bốn bề thần bí, khiến người ta có cảm tưởng vào chốn miếu đường hay tới trước điện thần, không dám bước mạnh.

Thượng Quan Kỳ sắc mặt nghiêm trọng, mắt loang loáng nhìn chằm chặp vào Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống cũng vẻ mặt cực kỳ khấn trương, thộn mặt ra hồi lâu đi đi lại lại, chân bước mỗi lúc một gấp rút, trán thoát mồ hôi, dường như người bị kích động mạnh, trong lòng thống khổ vô cùng, nhưng không biết nói sao.

Thượng Quan Kỳ cũng nín thở, tay dấm mồ hôi.

Âu Dương Thống ngơ ngác nhìn ra ngoài, chân vẫn bước đều, mồ hôi vẫn nhỏ giọt.

Thượng Quan Kỳ vẫn đi theo sát. Sau thấy Âu Dương Thống đi ra ngoài rồi thần thờ quay đầu lại thở dài nói:

– Bản tòa nay mới biết rằng người ta ở ngoài chiến trường giao chiến thật sự chỉ khe cái chết chừng sợi tóc cũng không đau khổ bằng cuộc chiến tranh xáo trộn trong tâm hồn. Ai chưa qua cầu này thì không thể hiểu được tâm trạng người đó một chút nào!

Ông nở một nụ cười đau khổ nói tiếp:

– Nhưng dù sao bản tòa cũng cảm thấy tự hào đôi chút là mình còn đủ can đảm chịu đựng giữ được chưa quấy nhiễu Đường tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Bang chúa độ lượng rộng rãi, người thường không thể bì kịp được.

Âu Dương Thống cười nói:

– Bản tòa vừa thấy cửa đóng, trong lòng tuy không nhịn được, muốn xông vào ngay. Sau nghĩ lại rằng mình cố ý nặng chân nặng tay làm kinh động Đường tiên sinh đang lúc người đem hết tâm trí vận trù kế hoạch cho Cùng Gia Bang thì dù muôn thác cũng không đủ chuộc tội.

Âu Dương Thống tuy vẻ mặt gượng cười, song trong cái cười đầy vẻ đau khổ, chua cay.

Con người hùng như Âu Dương Thống dường như đã mất hết năng lực điều khiển công việc chống đối Cổn Long Vương. Sau một trận thất điên bát đảo, ông chỉ vì trông cậy vào Đường Toàn, và tự biết sức mình không đứng vững được trước kẻ địch ghê gớm.

Thượng Quan Kỳ thấy vẻ mặt Âu Dương Thống biến đổi luôn luôn tỏ ra lo nghĩ một vấn đề trọng đại cực kỳ nan giải thì không không khỏi bàng khuâng nghĩ thầm: “Bang chúa bị một phen khốn đốn, ôm mối hy vọng đến đây để gặp Đường tiên sinh mà không được chắc ông phải hoàn toàn thất vọng”.

Thượng Quan Kỳ, còn đang nghĩ ngợi, bỗng thấy Âu Dương Thống thở dài uể oải ngồi xuống.

Chàng nhìn kỹ lại thì mặt ông lợt lạt, trên trán mồ hôi nhỏ giọt, bất giác động tâm, khẽ hỏi:

– Bang chúa làm sao vậy?

Âu Dương Thống từ từ hé mắt ra nói:

– Tại hạ không sao cả, chỉ thấy trong người mỗi một căn nghĩ ngợi một lúc là khỏe.

Thượng Quan Kỳ muốn tìm lời an ủi, nhưng không biết nói thế nào.

Âu Dương Thống từ từ nhắm mắt lại, rồi đột nhiên nói tiếp:

– Thượng Quan huynh bất tất phải lo cho tại hạ, tại hạ ngồi ngay đây, nghỉ một lúc cũng được. Chẳng giấu gì Thượng Quan huynh, tại hạ đã bảy đêm ngày liền không được nghỉ chút nào. Bây giờ mỗi một quá nên không chống được với cơn buồn ngủ nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin Bang chúa tùy tiện.

Âu Dương Thống tùm tùm cười, từ từ nhắm mắt lại. Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn ra ngoài thì thấy bọn tùy tùng Âu Dương Thống đều ngồi xếp bằng xuống đất nhắm mắt dưỡng thần, ai nấy đều có vẻ mỗi một.

Thượng Quan Kỳ cũng ngồi xuống. Thốt nhiên có tiếng chân người hấp tấp chạy đến. Chàng nhìn ra thì là Tuyết Mai, liền chặn nàng hỏi ngay:

– Có việc chi?

Tuyết Mai hốt hoảng đáp:

– Đường tiên sinh!...

Âu Dương Thống cũng mở bừng mắt ra sững sốt hỏi:

– Đường tiên sinh làm sao?

Tuyết Mai đáp:

– Đường Tiên sinh ngắt đi!...

Thượng Quan Kỳ đứng bật dậy như cái lò xo nắm lấy cổ tay trắng nõn nà hỏi giật giọng:

– Con tiện tỳ này! Đầu đuôi thế nào? Sao mi dám vào thư viện?

Trong cơn nóng giận, chàng nắm mạnh quá. Tuyết Mai tưởng chừng như xương cổ tay bị gãy nát, nàng đau quá toàn thân run bắn lên, kêu la:

– Ái ái! Xin Công tử... buông tay tiểu tỳ ra... tiểu tỳ không...

Thượng Quan Kỳ nói tay ra giục Tuyết Mai:

– Nói mau đi! Đường tiên sinh mà bị tổn thương thì ta xé xác mi ra!

Tuyết Mai sa nước mắt nói:

– Tiểu tỳ to gan đến đâu cũng không dám vào chỗ Đường tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ ngắt lời:

– Thế sao mi biết Đường tiên sinh ngắt xỉu.

Tuyết Mai đáp:

– Đường tiên sinh đứng lên mở cửa gọi công tử, nhưng vừa gọi được một tiếng rồi ngắt đi ngay.

Thượng Quan Kỳ hối hận nói:

– Tôi trách lầm cô nương rồi.

Nói xong hấp tấp chạy vào thư viện.

Âu Dương Thống cũng quên cả mệt nhọc, đứng bật dậy chạy theo Thượng Quan Kỳ.

Hai người vào đến thư viện, đều há hốc miệng ra. Đường Toàn nằm gục xuống án sách. Trên án bừa bãi những bản họa đồ. Chính giữa một bức vuông vức chừng ba thước rộng, dường như mới vẽ xong chưa kịp để ra ngoài đã hộc máu tươi ra thấm ướt đến quá nửa. Thượng Quan Kỳ la lên một tiếng hãi hùng rảo bước đến bên Đường Toàn gọi:

– Đại ca! Đại ca làm sao vậy?

Chàng gọi liền mấy tiếng cũng chẳng thấy Đường Toàn thưa thì ruột nóng như lửa. Chàng ngậm vận công lực, đặt tay vào huyết mạch môn sau lưng Đường Toàn. Tay trái đặt lên mũi thấy hầy còn hơi thở phập phồng. Thượng Quan Kỳ tiếp

tục vận nội lực trút chân khí vào huyết mạch môn Đường Toàn.

Nên biết rằng công lực Thượng Quan Kỳ rất thâm hậu. Luồng chân khí của chàng thúc đẩy khí huyết Đường Toàn lại lưu thông được mau lẹ.

Bỗng thấy Đường Toàn thở dài một tiếng rồi tỉnh lại.

Thượng Quan Kỳ vội gọi:

– Đường đại ca lai tỉnh? Có Âu Dương Bang chúa đến thăm đại ca!

Đường Toàn mê man, đột nhiên mở bừng mắt ra, kêu lên:

– Âu Dương Bang chúa đến đây ư?

Âu Dương Thống vội nói ngay:

– Tiên sinh vất vả quá!

Đường tiên sinh hai mắt vẫn còn lơ đãng, chỉ nghe bằng tai. Ông từ từ đưa tay lên sờ soạng vào Âu Dương Thống rồi dừng lại nói:

– Thuộc hạ hai mắt bị hư rồi, chẳng trông thấy gì nữa, không biết Bang chúa giá lâm, xin tha tội cho.

Âu Dương Thống nhìn Đường Toàn trong lòng đau xót không ngăn nổi mối cảm xúc, hai hàng châu lệ tuôn rơi, nói:

– Tiên sinh nhắm mắt lại nằm điều dưỡng, bản tòa sẽ đi khắp bên trời góc biển kiếm thuốc chữa mắt cho tiên sinh.

Đường Toàn gượng cười nói:

– Không được đâu! Dù trên thế gian có thuốc cải tử hồi sinh thì cũng không thể kéo dài thêm cuộc sống cho thuộc hạ nữa! Bang chúa đừng nhọc lòng vô ích.

Ngừng một lát, Đường Toàn sờ soạng ngồi dậy, nói tiếp:

– Bang chúa đến vừa gặp dịp, chờ cho thuộc hạ tỉnh thêm một chút, sẽ có mấy lời trọng yếu thưa lại Bang chúa.

Âu Dương Thống muốn đến cầu mưu cự địch cùng hỏi về kế phục hưng Cùng Gia Bang, nào ngờ Đường Toàn ra nông nỗi này, khiến ông càng tan nát ruột gan không tiện hỏi gì nữa. ông nói:

– Tiên sinh từ từ nói cho nghe, bản tòa xin rửa tai chờ đợi.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa bất tất phải nóng lòng. Cổn Long Vương tuy thắng được một trận, nhưng không can ngại gì đến đại cuộc trên chốn giang hồ.

Âu Dương Thống cả kinh nói:

– Tiên sinh!...

Đường Toàn nói tiếp:

– Bang chúa đừng đối thuộc hạ. Lúc này thuộc hạ như ngọn đèn hết dầu sắp

tất đến nơi. Nhưng còn một khắc trước khi chết, tâm thần vẫn tỉnh táo. Bang chúa muốn hỏi điều chi xin cứ nói ra.

Âu Dương Thống biết là Đường Toàn không nói ngoa, liền đáp:

– Bản tòa vì không khéo lo mưu đến nỗi bị thảm bại dưới tay Cỗn Long Vương và bị thiệt hại nặng nề mất hết nhuệ khí.

Đường Toàn gật đầu thở dài hỏi:

– Bên Cỗn Long Vương bị thiệt hại ra sao?

Âu Dương Thống nói:

– Bên Cùng Gia Bang ta bị hãm vào cạm bẫy Cỗn Long Vương đến nỗi không còn hơi sức nào để phản kích, thành ra không điều động được nhân lực để quyết chiến với y một trận. Hỡi ôi! Nếu không được tiên sinh ngày thường đã ra hiệu lệnh nghiêm minh thì bọn đệ tử trong bang ta gặp chiến cuộc vừa rồi tất bị tan tành.

Đường Toàn xua tay nói:

– Thuộc hạ biết rồi, bây giờ tinh thần đã tỉnh lại chi e chẳng còn chống được mấy nỗi nữa, không thể nghe Bang chúa dài lời, xin vất tất cho...

Tiên sinh lại nổi cơn ho rũ rượi, hộc máu tươi ra lần nữa.

Thượng Quan Kỳ vội nâng Đường Toàn dậy gọi:

– Đại ca!...

Đường Toàn xua tay nói:

– Đừng kinh động vào người.

Thượng Quan Kỳ sợ quá buông tay ra và không dám nói gì nữa.

Đường Toàn thở hổn hển nói:

– Thuộc hạ còn tỉnh được bao lâu, khó mà liệu trước được. Xin Bang chúa để ý nghe lời thuộc hạ.

Âu Dương Thống thở một hơi dài, phấn khởi tinh thần, nói:

– Xin tiên sinh nói đi.

Đường Toàn nói:

– Sau khi thuộc hạ chết rồi Bang chúa cần trọng dụng hai người.

Âu Dương Thống hỏi:

– Hai người đó là ai?

Đường Toàn đáp:

– Liên Tuyết Kiều và Thượng Quan Kỳ.

Tiên sinh lại nổi lên cơn ho lặng người đi, hồi lâu mới tiếp:

– Kể về mưu lược thì Liên Tuyết Kiều là người duy nhất có đủ khả năng chống với Cổn Long Vương. Song nàng bị oai thế trấn áp đã lâu, khó lòng ra tay cùng y quyết thắng, nên cần phải có Thượng Quan Kỳ ở bên phụ giúp để cổ võ dũng khí cho nàng cự địch...

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa xin ghi nhớ những lời tiên sinh.

Đường Toàn nói:

– Liên Tuyết Kiều tuy thuộc phái nữ lưu, song tài trí dọc ngang chẳng kém bọn râu mày. Nếu Bang chúa không dùng lễ nhún nhường trước bậc hiền tài, hạ mình trước người kiệt sĩ để đối đãi nàng thì thuộc hạ e rằng khó lòng thu phục được.

Âu Dương Thống nói:

– Nàng đã được tiên sinh tiến cử, dĩ nhiên bản tòa phải lấy lễ nghi cực kỳ trọng hậu để ưu đãi nàng.

Đường Toàn nói:

– Việc tổng táng thuộc hạ đã giao cho Thượng Quan Kỳ trông nom. Bang chúa bất tất phải nhọc lòng. Có điều những người quản lý tiền bạc đều phải nghe theo Thượng Quan Kỳ.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh cứ yên lòng. Dù có phải đem hết tài nguyên Cùng Gia Bang vào việc này, bản tòa cũng không hối tiếc.

Đường Toàn nói:

– Xưa kia Đức thủy tổ bản bang tay không dựng nên cơ đồ, đã lập chí không tích trữ tiền của. Vì thế mà có lấy được của phi nghĩa là lại đem phân tán hết cho người nghèo khổ nên mới đặt tên là Cùng Gia Bang. Nhưng thuộc hạ chết đi tổn kém không ít, dù có dốc hết tài nguyên trong Bang cũng vẫn chưa đủ.

Âu Dương Thống hỏi:

– Tiên sinh đã tính ước lượng hết bao nhiêu tiền chưa.

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ tính ước lượng phải ngoài ba trăm vạn lượng bạc.

Âu Dương Thống ngăn người ra nói:

Con số đó quả là lớn lắm! Tài sản trong bang không thể đủ được. Bản tòa sẽ có cách trừ liệu, tiên sinh cứ yên lòng.

Đường Toàn hỏi:

– Thuộc hạ xin dùng thôn trang này để xây một ngôi nhà mồ thật lớn.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh lao tâm khổ trì tận tụy suốt đời vì Cùng Gia Bang thì sau khi tạ thế xây dựng một nhà mồ lớn để ghi công đức là việc rất nên làm.

Đường Toàn cười thêu thào nói tiếp:

– Có một điều thuộc hạ phải xin Bang chúa thuận cho là bao nhiêu người tham dự vào công việc xây cất này, nhất luật phải do Thượng Quan Kỳ quản lý.

Âu Dương Thống nói:

Việc đó chẳng có chi là khó. Bản tòa lập tức truyền dụ xuống cho đệ tử Cùng Gia Bang hay rằng Thượng Quan Kỳ định dùng ai thì cứ việc tuyển lấy.

Đường Toàn nói:

– Công cuộc kiến trúc tòa nhà mồ này không thể dùng người Cùng Gia Bang được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn nói:

Thuộc hạ đã chia trong đồ án cách kiến trúc rất kỹ lưỡng, chỉ cần một mình Thượng Quan Kỳ đốc xuất nhân công xây dựng cho đúng kiểu mẫu là được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Việc kiến trúc tòa nhà này tất phải dùng nhiều công nhân chứ? Trong Bang chúng ta thiếu gì hạng người này, sao lại không dùng mà lại đi tìm người ngoài?

Đường Toàn đột nhiên thở dài nói:

– Thuộc hạ bình sinh chưa làm việc gì ác đức, nhưng chuyến này vì tình thế bức bách, không thể không làm được. Phiền bang chúa tìm cho trăm tên thợ đào đất năm chục thợ rèn, năm chục thợ mộc, và cần tìm những tên phạm tội đại ác đáng khớp vào tử hình càng tốt.

Âu Dương Thống ngờ ngác hỏi:

– Sao lại phải chọn toàn những người đại ác đáng xử tử?

Đường Toàn đáp:

– Thuộc hạ không dám nói dối Bang chúa, theo kiểu cách xây nhà mồ này thì những công nhân sau khi xây xong khó lòng sống được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Cần phải đem bọn chúng giết hết hay sao?

Đường Toàn đáp:

– Tuy không giết chết nhưng cũng khó lòng sống nổi.

Ngừng một lát, tiên sinh lại nói tiếp:

– Đồ án ngôi nhà mồ của thuộc hạ, cách kiến trúc thật là kỳ dị. Những công nhân tham dự vào công cuộc này khác nào con tằm kéo kén để tự buộc mình. Thợ thuyền xây dựng xong, họ tự nhiên bị hãm ở trong mộ, không có lối thoát. Trong mộ chứa sẵn lương thực đủ dùng ba năm cho họ.

Thượng Quan Kỳ rùng mình hỏi:

– Thế rồi sau ba năm thì sao? Phải chăng hai trăm nhân mạng đều bị chết đói trong mộ?

Đường Toàn đáp:

– Không đầy ba năm, Cổn Long Vương đến phá hủy nhà mồ này. Lúc đó bọn thợ này sống hay chết là tùy ở nơi số mạng họ.

Thượng Quan Kỳ run lên nhưng không hỏi nữa.

Đường Toàn lại nói tiếp:

– Giữa Liên Tuyết Kiều và Cổn Long Vương đã có tình phụ tử với nhau trong một thời kỳ khá lâu. Cổn Long Vương tuy có ý muốn giết nàng, nhưng nàng không dám giết cha. Vì thế mà sau này hai người có gặp nhau trên chiến trường, nàng cũng không đánh quyết liệt. Nếu trước khi thuộc hạ chết đi không bày sẵn cạm bẫy để giết chết Cổn Long Vương, thì trong vòng ba mươi năm, dân gian không có ngày nào được an ninh, hoan lạc thái bình.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Việc tìm hai trăm công nhân chẳng có chi là khó, nhưng vị tất bọn chúng đều đáng tội chết cả.

Thượng Quan Kỳ nói xen vào:

– Nếu trong vòng ba năm mà Cổn Long Vương không đến phá mộ đại ca, chẳng hóa ra hai trăm thợ trong đó bị chết đói hết cả ư.

Đường Toàn nói:

– Vì trước kia ta trót khoan dung mà Cổn Long Vương làm mưa làm gió trong hai mươi năm. Nếu đến lúc chết còn giữ đạo nhân từ thì các phái võ lâm sẽ bị thảm họa ba mươi năm nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Ý tiên sinh đã quyết, Bản tòa lập tức truyền lệnh cho họ khởi công.

Đường Toàn nói:

– Còn một điều nữa, mong rằng Bang chúa nhớ cho..

Âu Dương Thống hỏi:

– Còn gì nữa xin tiên sinh nói ra.

Đường Toàn nói:

– Theo tình trạng hiện thời, Bang chúa không nên ra mặt đánh nhau với Cổn

Long Vương mà nên tạm lánh đi.

Âu Dương Thống nói:

- Bản tòa xin theo đúng lời di ngôn của tiên sinh. Đường Toàn nói:
- Trong giai đoạn này lại còn một việc khó nữa.

Âu Dương Thống hỏi:

- Việc gì?

Đường Toàn đáp:

- Tòa nhà mồ của thuộc hạ không to tát là mấy, song cần làm rất cực kỳ tinh xảo, dù mau chóng đến đâu cũng phải mất nửa năm mới xong.

Đường Toàn lại nổi cơn ho dữ dội rồi lại hộc máu tươi ra, ông nói tiếp:

- Trong thời gian nửa năm này, nếu bị Cổn Long Vương tìm đến đây thì chẳng những uổng công mà sau đấy mấy chục năm không còn người nào tìm chế được y nữa.

Âu Dương Thống nói:

- Bản tòa sẽ điều động những tay cao thủ trong Bang để giữ các ngõ đường hiểm yếu đi vào sơn trang này để đề phòng Cổn Long Vương đến đây phá mộ.

Đường Toàn nói:

- Nếu Bang chúa làm như vậy thì chẳng khác nào báo cho Cổn Long Vương biết là trong khu này có nhiều bí mật.

Âu Dương Thống hỏi:

- Vậy thì phải làm thế nào?

Đường Toàn đáp:

- Bang chúa một mặt phải tìm cách tránh mũi dùi Cổn Long Vương, đừng mở chiến tuyến đối diện với y, một mặt lại trương thanh thế, phao tin đồn là tìm y rửa nhục thua trận vừa rồi, đồng thời phái người đi liên lạc với các vị chưởng môn chính phái lớn bày mặt trận tựa hồ như sắp giao chiến với y.

Âu Dương Thống nói:

- Bản tòa xin ghi nhớ.

Đường Toàn dường như không chống được nữa, người lão đảo rồi té lăn xuống đất.

Thượng Quan Kỳ vội lại nâng dậy nói:

- Đại ca nghĩ một lát rồi hãy nói.

Đường Toàn buồn rầu đáp:

- Ta còn có thể nói được mười câu nữa...

Ông ho rũ ra rồi thồ huyết luôn ba lần nữa.

Âu Dương Thống sa nước mắt nói:

– Lời của tiên sinh lúc này quý hơn vàng ngọc. Tiên sinh còn điều chi dạy bảo xin nói nốt đi!

Đường Toàn nói:

– Tả Hữu nhị đồng có tài đương nổi trọng trách, Bang chúa nên đặt hai người đó vào địa vị trọng yếu.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa xin ghi lời.

Đường Toàn lại nói:

– Khương Sĩ Ân võ công trác tuyệt, nhưng có tính kiêu ngạo, Bang chúa muốn dùng lão, thì phải lấy tình bằng hữu mà cư xử, lão sẽ cố gắng giúp ta.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa sẽ làm theo chỉ thị của tiên sinh.

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ đã thay Bang chúa bảo Thượng Quan Kỳ hết lòng giúp mình. Nhưng y chỉ có thể giữ địa vị tân khách mà phò tá thôi, không thể chính thức gia nhập bản bang được.

o O o